

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. október 18.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

HISZEK AZ ISTENNEK...

Énekek: 631,1-2; 663; 678

Alapige: ApCsel 27,18-26

(Pál apostolt viszik Rómába a hajón, s ennek a történetnek egy részlete ez).

A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel.

Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. Mivel pedig már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük és így szólt:

„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel életem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.”

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, kegyelmes mennyei Atyánk, ma este igédet szeretnénk megköszönni neked.

Bocsásd meg, hogy sokszor a fáradságot sem vesszük, hogy megpróbáljuk felfogni, mit jelent, hogy te, a világmindenség alkotója, igazgatója, fenntartója szóba állsz velünk, kis nyomorult senkikkel.

Magasztalunk téged, valahányszor megérthettük szavadat. Köszönjük, amikor kinyílt a Bibliának egy-egy mondata, és a vigasztalássá, bátorítássá, leleplezéssé, feloldozássá vált a számunkra.

Áldunk téged, amikor úgy mehettünk haza innen vagy valamelyik templomból, hogy bizonyosak voltunk: ezt mondta az Úr...

Még azt is neked köszönjük meg, ha képesek voltunk engedelmeskedni a te szavadnak.

Köszönjük, Atyánk, mindazt, amit eddig elvégeztél igéddel az életünkben. Köszönjük, hogy ez csak a kezdet. Áldunk azért, hogy nem végzel félmunkát.

Alázatosan kérünk, legyen szavad ma este is hozzánk, és kezd el, vagy folytasd a te áldott újjáteremtő munkádat bennünk. Rajtunk pedig könyörülj, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói legyünk, hogy megtartsa minket az ige. És könyörülj rajtunk, hogy meg ne rekedjen bennünk a te szavad, hanem adott esetben hadd tudjuk azt nagy szeretettel, benned bízva továbbadni másoknak.

Így könyörülj meg rajtam is most, hogy azt és csak azt mondjam, amit te üzensz most nekünk. Mi pedig szeretnénk így hallgatni a te szavadat.

Ámen.

Igehirdetés

Időről-időre érdeklődők megkérdezik: tulajdonképpen mi a különbség egy Jézusban hívó és egy nem hívó ember között. Ezek a hívók vajon hasznosnak-e a társadalomnak? Tudnak-e valami olyat adni, ami csak náluk van, de mindenkinek a hasznát szolgálja.

Ez a történet, aminek egy részletét hallottuk most, világos választ ad mindezekre a kérdésekre. Mielőtt azonban elmondom azt is, amit nem olvastam fel, és megpróbáljuk elemezni ezt a történetet, hadd említsem meg röviden azt a döntő különbséget, ami a Jézusban hívó és nem hívó emberek között van: Aki Őbenne hisz, az halála pillanatában még közelebb kerül hozzá, mint ahogy itt a földi életben volt, és vele tölti az örökkévalóságot. Itt is vele járta a hívó ember sokszor nagyon rögös útját, de ez a közösség teljessé válik az örökkévalóságban. Ezt az állapotot nevezi a Biblia üdvösségnek, s ahol ez végbemegy: mennyországnak. Aki pedig nem hisz Jézusban, az nélkül tölti az örökkévalóságot, és ezt az állapotot nevezi a Biblia kárhozatnak, s ahol ez történik, a pokolnak.

Ez a különbség itt nem látszik. Jószerivel nem is szoktunk vele foglalkozni. A legtöbb ember nem tartja ezt fontosnak. De nekünk tudnunk kell, hogy a Biblia tanítása szerint kivétel nélkül mindnyájan a pokolra születünk meg, s ha innen nem megyünk át abba a másik állapotba, amit üdvösségnek hív a Biblia, akkor ott is maradunk, de ott kell tölteni az örökkévalóságot.

Jézus Krisztus lehetővé tette ezt az átmenetelt. Erre csak ebben a földi életben kerülhet sor. Ő tulajdonképpen egész földi szolgálata során nagy-nagy szeretettel és el nem fogyó türelemmel erre hívogatta az embereket. Amikor önmagához hívta: jöjjetek énhozzám, mondta, mert a vele való közösség az üdvösség. „Higgyetek Istenben és higgyetek énbennem” — szinte kérleli a hitetlen emberiséget. Elmondja a definíciót, hogy „az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyetlen valódi Istent, és akit te elküldtél, a Jézus Krisztust.” — Aztán elmondja, hogy Őt megismerni azt jelenti: összeköltözni és együtt élni Ővele, és engedelmeskedni neki. Tulajdonképpen minden alkalommal, amikor igehirdetés hangzik, Jézusnak ez a hívása szólal meg. Aztán aki engedett ennek a hívásnak, azt meg bátorítja, hogy lépdeljen minél bátrabban és frissebben előre azon az úton, amelyiken elindult.

Ma is erre hív minket.

Ez tehát a legdöntőbb különbség, ami — így ránézésre — nem látszik. Éppen ezért sokan nem veszik komolyan. De vannak azért ennek a különbségnek egyéb jellemzői is. Így próbáljuk felfrissíteni röviden a bibliaismeretünket. Miről is szólt ez a részlet, amit hallottunk?

Pál apostol itt már a rómaiak foglya, és éppen Rómába szállítják a császár bírósága elé. Egy Julius nevű századosra bízták több más fogollyal együtt. Megengedték, hogy két jó barátja elkísérje: Lukács, a szeretett orvos — így nevezte őt Pál apostol —, és egy Arisztarkusz nevű thesszalonikai keresztyén.

Elindulnak, de roppan nehézkesen. A százados keresett egy hajót, amelyik abba az irányba megy. Olyan hajó nem létezett, amelyik egyfolytában azt a hosszú utat megteszi. Cézárea és Róma között 2000 km a távolság. De ennél sokkal hosszabb utat tett meg az apostol, mert sok baj történt útközben.

Egy rendkívül izgalmas hajóútnak a leírása tehát ez. Azt mondják a hajózás történetével foglalkozó tudósok szerint az egyik legpontosabb és legrészletesebb ókori leírása egy ilyen hajóútnak, amiről Lukács itt az Apostolok Cselekedete könyvében tudósít.

Talált tehát a százados egy teherszállító hajót, ami gabonát vitt. Ezek azonban személyeket is szállítottak. Olyan precíz Lukács, hogy feljegyzi: 276 utasa volt ennek a hajónak. Ez pont annyi, mint a templomban levő ülőhelyeinknek a fele. Nem lehetett tehát kis alkotmány ez, nagy hajó volt, de roppant nehézkesen indultak el. Araszolva haladtak, gyakran megálltak.

Pál apostol, aki sokat utazott, tapasztalatait alapján, figyelmeztette őket, hogy ha még várnak, akkor a legrosszabb időben akarnak hajózni, mert ilyenkor, ősz közepén, jönnek a leghevesebb viharok azon a részen. Ekkor a hatóság szakvéleményt kért az illetékesektől. Az illetékesek azonban (a kormányos meg a tulajdonos) arra gondoltak, hogy anyagi veszteséggel jár, ha itt telelnek ki. És ez úgy volt már akkor is, mint ahogy ma is sokszor, hogy a pénz megmásítja a szakvéleményt, és azt mondták: el lehet még indulni, ne beszéljen ez a megláncolt fogoly, nem ért az az effélékhez.

Elindultak, és egy-két nap múlva rájuk tört ez a rettenetes vihar.

Mondatokon keresztül olvasunk ilyen kifejezéseket: elragadták a hullámok a hajót, hevesen dobálta a vihar a hajót, könnyíteni akartak: az értékes terhet beleszórják a tengerbe. Azután olvastuk, hogy a hajó felszerelését saját kezükkel dobják a tengerbe. Miután két héten keresztül sem a napot, sem csillagokat nem láttak, amihez igazodtak volna, (az volt az ókori hajós iránytűje), ezért lemondtak arról, hogy életben maradnak. Fogalmuk sincs, hogy hol vannak. A vihar folyamatosan tombol, valószínűleg ennek folytatása is lesz, itt fognak mindnyájan elpusztulni, a hullámsírból lelik halálukat.

Ezzel a gondolattal barátkozik mindenki, és ezért napok óta már nem is esznek. Akkor egy hajnalban felemeli a hangját a fogoly Pál, aki azt javasolta, hogy ne induljunk el, és azt mondja: Emberek! Jó lett volna, ha hallgattok rám, akkor elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is mondom nektek valamit: bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.

Hát ezt honnan veszi? Úgy látszik, agyára ment a halálfélelem. De Pál megmondja, honnan veszi.

Ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, akinek szolgállok, és ezt mondta: „Ne félj Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozza mindazokat, akik veled vannak a hajón.”

Ez egészen meglepő volt. Aztán vagy elhiszik, vagy nem. Közben pedig Pálnak a szeme is nyitva van, nemcsak átadja az Istentől kapott üzenetet. Szól a századosnak, hogy a matrózok meg akarnak szökni, és magukkal viszik a legfontosabb felszereléseket is. Ha ezt megengeded nekik, mindnyájan nagy bajba kerülünk.

Jellemző, hogy a százados ott már hitt Pálnak, és minden teketóriázás nélkül erőszakkal megakadályozta ezt a szökést. Aztán eltelik néhány óra, és reggel felé megint megszólal Pál:

Azt mondta nekem Isten, hogy egy szigetre fogunk kivetődni, de nem tudunk ott kikötni, úszni is kell majd, ahhoz meg erő kell. Ti meg napok óta nem esztek. Ami még ennivaló van itt, annak lássunk neki, mert szükség lesz az erőre. — Ő maga jó példával jár elől.

Rendkívül személetes az, ahogy leírja Lukács: maga előtt látja az ember, hogy ott az a sok kétségbeesett ember, akik felkészültek a halálra, és akkor valaki elkezd „szavalni” az életről, s megmondja azt is, hogy mik a közvetlen feladatok. Van egy ilyen szép mondat: felemelte a kezét és mindnyájuk szeme láttára hálát adott, — ez azt jelenti: elmondta az asztali imádságot — és jó példával járva elől, elkezdett enni. Nem tudjuk, mit, ki tudja, milyen száraz kenyeret vagy gabonát szemelgetett, ez teljesen mindegy, lényeg: elkezdett enni. Aztán a többiek is kedvet és bátorságot kapnak, és többen hozzálátnak.

A nap folyamán pedig egyszer csak feltűnik a szárazföld. Ki akarnak kötni ott egy csendes öbölben, de sajnos mielőtt erre sor kerülne, zátonyra fut a hajó, és ott marad. Beékelődik egy homokzátonyba az orra, a farát meg tépik a hullámok. De onnan már ki lehet valahogy evickélni a partra. Ez meg is történik. Ott megtudják: Málta szigeten vannak. Barátságosan fogadják őket, csurog a víz mindenkinek a ruhájából. Nagy tüzet raknak. Pál is hordja a venyigét. Abból előjön egy vipera, az belecsimpaszkodik a kezébe, ő belerázza a tűzbe. A szigetlakók csak nézik, hogy ki lehet ez az ember. Aztán kiderül, hogy a sziget előljárójának, egy bizonyos Publiusnak, az édesapja nagyon beteg. Pál az Úr Jézus erejével meggyógyítja. Erre odahordják a környék összes betegét, azokat is meggyógyítja. Ezzel olyan hála ébred az ott lakók szívében, hogy három hónapon át egy ilyen nagy sokaságot vendégül látnak, aztán a tél végén, amikor továbbindulnak, ellátják őket minden szükséges holmival.

Hogy van-e társadalmi haszna annak, hogy vannak hívők, akik Jézus Krisztus erejével járnak, arra ki-ki válaszoljon belátása szerint.

Mi hát a különbség? Három egyszerű megfigyelést hadd említsek röviden:

A külső körülményeket tekintve semmi különbség nincs. Pálékat ugyanúgy dobálja a vihar, ugyanúgy áznak-fáznak, ugyanúgy ki kell úszniuk valahogy, vagy deszkákon kievezni a partra. Ugyanúgy hordják a rőzsét, stb. — semmi különbség nincs.

A hívő ember is ugyanúgy szenved a gazdasági válság nyomorúságai miatt, mint a nem hívő. Meg az időjárás, az elemi csapások, a vezetők tévedései, a korrupció stb. miatt, és ugyanúgy élvezi azt a kevés jót, ami van körülöttünk, mint az összes többi. A külső körülmények között semmi különbség nincs.

Második: van azonban Pálnak egy kimondhatatlan kincse, amit amikor megoszt, az életet ment. Az az egész társaságnak hasznára lesz. Van neki valamije, ami csak a hívőknek van, amit Isten újra és újra ad az övéinek azért, hogy őket is erősítse, és hogy átfolyják rajtuk, mint valami élő víz, és rajtuk keresztül másokhoz is eljusson.

Mi ez a kimondhatatlan kincs? Isten ígéje. Pál kijelentést kapott Istentől. 276 ember közül ő az egyetlen, aki tudja, hogy mi fog történni. Mert ő tudja, hogy az történik, amit a mindenható Isten véghez akar vinni. De Isten az övéit beavatja az Ő terveibe, erre nézve számtalan példát találhatunk a Szentírásban. Ez ma is így van velünk, egyszerű mezei hívőkkel. Aki Istennel kapcsolatba került, az megtanul beszélgetni vele. Az nemcsak baj esetén kiált: jaj, Istenem, segíts meg! Nem ennyiből

áll a kapcsolat, hanem állandóan figyel Istenre. A füle mindig nyitva van, meghallja és érti, amit Isten neki mond. Közben a szeme is nyitva van, mert észreveszi, hogy a matrózok meg akarnak lógni, és szól annak, aki tud intézkedni. Ez az éberség is jellemzi Isten gyermekeit. Állandóan figyelek fölfelé. Jelképesen így mondom: a szívem fönt van, de két lábbal itt állok. Csörgött a bilincs a kezén, de Pál ott is Isten embere, akit Isten áldásul adott a többieknek. Őreá való tekintettel menti meg az egész társaság életét mindenféle rossz indulás és helytelen döntés ellenére.

Isten ígéje az a kincs, amit ismer Pál, és amit nem titkol el, mert Isten neki már korábban beszélt erről. Ha néhány fejezetet visszalapozunk, amikor először letartóztatták a rómaiak, és a fogságukban van, akkor olvassuk ezt: „Azon az éjszakán az Úr Pál mellé állt és ezt mondta: bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned.” — Ez óriási ígéret. Azóta viszonylag sok idő telt el. De ő nem felejtette el, hogy mit ígért Isten, és tudja azt, amit egyik levelében írt: Isten igazmondó, Isten nem olyan, mint mi. — Tehát lehet várni az ígéret beteljesedését. Úgy látszik, hogy az ígéret most hamarosan beteljesedik. Akkor pedig ő nem fulladhat a tengerbe. Ezt biztosra lehet venni. Tehát semmi ok az aggodalomra. Ha meg Isten az ő kedvéért a többieket is megmenti, még inkább dicsőíti Őt. No, de ezt nem szabad elhallgatni, ezt meg kell mondani nekik, mert kétségbe vannak esve, és halálos a kétségbeesés. Mindenki lemondott magáról, meg arról, hogy valaha még szilárd talaj lesz a lábuk alatt. Ezért megszólal és elmondja.

Ez a harmadik, hogy nem szégyelli a Krisztus evangéliumát. Nem kezd el spekulálni, mint ahogy mi sokszor: hátha nem is értik, hátha kinevetnek. Meg várjunk még vele, nem kell azt elsietni.

Hát hogyan kellene sietni?! Ott a súlyos beteg, itt van kezemben a gyógyszer. Mikor akarom odaadni neki? Azt most kell odaadni! Ez a felelősség, ez a mások iránti szeretet is jellemzi Isten gyermekeit.

Mondhatta volna Pál azt: elnézést, uraim. Én a kezdetben, az indulásnál megmondtam, hogy mit kellett volna tenni. Nem hallgattatok rám! Hát akkor én tovább nem járlok hozzá ehhez az utazáshoz. Az én üdvösségem megvan, ha itt fulladunk bele, én akkor is a mennyországba megyek, mert már most is ott vagyok. Ti pedig pukkadjatok meg!

No, de nem ez jellemzi Isten gyermekeit. Pontosan ez a nagy különbség, hogy nekik mindig fontosabbak a többiek, függetlenül attól, hogy hogyan viselkedtek, mit mondtak róla, hogyan néztek rá. És ha körbe fogják nevetni? Az az ő dolguk, hogy mit csinálnak vele! Az meg az ő felelőssége, hogy itt van az ige, a gyógyszer, az életmentő ige, aztán hogy hiszik vagy nem hiszik, az az ő felelősségük. De hogy meghallják, ez a nagy kiváltság azé, aki ismeri az ígét, és akit Isten Lelke indít, hogy itt most ezt az ígét kell mondani, mert ez segít.

Külsőre tehát nincs semmi különbség, de van egy nagy kincse mindenkinek, aki Istennel kapcsolatban van: az ige. És ahogy a Bibliát tanulmányozza, egyre több ígét remélhetőleg meg is tanul. Legalább tartalmilag azonban ismer. Jézus megígérte, hogy a Szentlélek eszetekbe juttatja adott esetben azt, amire ott szükség van, amire én tanítottalak titeket.

És ő de sokszor tapasztaljuk ezt hívő emberek, hogy nem véletlenül jutott eszembe az az ige. Azon az ígén keresztül segített azon az emberen Jézus. De kellett valaki, aki azt ott elmondja. Számára érhetően. Valaki, akinek nyitva van a füle, irányítható

Isten számára, de nyitva van a szeme is. Meglátja az aktuális bajokat, problémákat, és mindenféle érzékenykedés meg rossz emléket, lustaságot, kényelem-szeretetet félretéve, bevethető ebbe a harcba másokért. Ez jellemzi a valóban hívó embereket.

Olyan érdekes, hogy ha megvizsgáljuk azokat, akik formálisan vallásosak, tele jóindulattal, jó szándékkal, mennyire hiányzik belőlük ez. Mennyire nem tudják, mit kell mondani. Nem jutott eszembe semmi, szégyelltem, nincs ebben gyakorlatom, stb. — Kifogásokat, mindig tudunk mondani.

Pál meg mihelyt Isten indítja, megy és mondja, és maga is elől jár jó példával. Amikor még meg sem szólal, a magatartása is beszédes magatartás, és Istenre utal.

Ez az állandó kapcsolat, ez az Istenre figyelés jellemzi tehát őket. Valamint az is, hogy a viperát úgy csak belerázza a tűzbe, mert ott is Isten védelme alatt áll, meg az is, hogy átárad rajta keresztül valami jézusi. Hát nem a saját erejével gyógyította ő meg a sziget betegeit. Jézus Krisztus használta. Átárad a hívőkön valami jézusi szeretet, alázat, reménység, erő, fizikai és lelki erő.

Hogyan lesz valaki ilyené? Ne felejtjük el, hogy Pál sem ilyenek született. Azt olvassuk róla, hogy amikor elvégezte a főiskolát Jeruzsálemben, a kiváló Gamáriel professzor lábainál, akkor: „öldökléstől lihegve” indult el a 200 km-re levő Damaszkuszba, hogy összeszedje mindazokat, akik Jézus tanítványainak vallják magukat, és likvidálja őket. — „Öldökléstől lihegve”...

Mi is mindnyájan hasonló tulajdonságokkal és készségekkel jövünk a világra. Hogy lesz egy ilyen emberből ilyen, mint Pál? Hogy megláncolva is ő ott a legszabadabb, a végén már ő intézkedik, ő mondja meg a századosnak, hogy mit kell tenni. És az egész társaság neki köszönheti emberileg az életét. Neki mindennél fontosabb, hogy másokon segítsen.

Úgy, hogy közben találkozott Jézussal. Mégpedig ne felejtjük, hogy ugyanúgy a mennybe ment Jézus szólította meg őt, mint ahogy minket a mennybe ment Krisztus szólít, szólítgat, hívogat és bátorít. Tehát nem volt meg még az az előnye sem, amit mondani szoktak: persze, könnyű volt az akkoriaknak: kezet fogott velük az Úr Jézus. A fülükkel hallották, hogy Ő mit mond. Így könnyű hinni! De úgy látjuk, hogy akkor sem volt könnyebb hinni, és akkor sem voltak többen, akik Őbenne hittek. No, de Pált már a mennybe ment Krisztus szólította meg, és ígét hallott tőle. Az íge készíti őt arra, hogy elgondolkozzék az egész múltján.

Aztán Jézus egy kis csendet tanácsol neki. Három napig ott Damaszkuszban egy csendes házban elmélkedhet. Aztán küld hozzá valakit, egy Anániás nevű keresztyént, aki megint csak ígét mond neki. Azt olvassuk: mintha pikkelyek estek volna le a szeméről — nemcsak a fizikai látását kapja vissza, mert közben azt elveszítette —, meglátja önmagát, a lelki látását is megkapja. Én gyilkos vagyok. Tömeggyilkos lettem volna, ha enged tovább az Isten. Meglátja Jézust annak, aki. Ezért leborul előtte, és azt mondja: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Parancsolj velem! Állok rendelkezésedre! — Nincs tovább saját elképzelés, maszek program, egyénieskedés. Szolga akarok lenni, de a te szolgád! Eddig az indulataim rabszolgája voltam, most a tied akarok lenni!

Miután vallást tett a bűnéről, megkeresztelkedik, vallást tesz a hitéről. Ott mindjárt, melegében keresi a hívőket Damaszkuszban. Elmondja a damaszkuszi zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. Tudjátok ezt? Én sem tudtam. De most már bizonyos vagyok benne. Mindenkinek szeme-szája eláll: mekkora változás! Azért jött ide, hogy összeszedje a keresztyéneket, és most erősíti őket.

Aztán megy Jeruzsálembe, és ott is vallást tesz a hitéről. Egyre jobban megizmosodik benne az a bizonyosság, amiről itt a hajón is vallást tett: Isten, akié vagyok, akinek szolgálok. Masszív identitástudat. Én tudom, hogy ki vagyok! Az élő Isten rab-szolgája. Tudom, hogy kihez tartozom! Nem vagyok egyedül semmilyen helyzetben. Küldetésben járok. Van küldőm.

Milyen bizonyosság ez! Főleg az ilyen kritikus helyzetekben. De ez nem magától alakult ki. Megszólította őt az Úr Jézus, és ígét kapott tőle.

Ez ma is így történik. Amikor egy ember olvassa a Bibliát, hallgat igehirdetést, vagy beszélget egy valóban hívő, újjászületett keresztyénnel, s egyszer csak mintha pikkelyek esnének le a szeméről, azt mondja: nem hittem volna, hogy az vagyok, akinek most kezdem látni magamat. Nem tudtam arról, hogy engem így is szeret Isten, akiről én eddig csak ezt-azt gondoltam, és ha baj volt, esetleg kiáltottam hozzá.

Kinyílik a szeme, és elkezdődik egy alapvető belső megváltozás. Ettől kezdve az ilyen emberen keresztül árad valami jézusi, megjelenik benne valami a mennyből. Pontosan úgy, ahogy a samáriai asszonynak mondta Jézus. Előbb ígérte neki, aztán az asszony tett róla bizonyosságot, hogy valóban így van, amikor azt mondta: „aki abból a vízből iszik, amit én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, és az a víz, amit én adtam neki, örök életre buzgó víznek forrásává lesz őbenne.” Egyszerűbben: átfolyik rajta. Soha többé meg nem szomjazik, megszűnik az életszomja, kiteljesedik, kezd emberré válni, és átárad rajta másokhoz is az, ami rajta segített. Így fog tudni segíteni másokon. De mindig tudja, hogy nem ő, hanem az a Jézus, aki segített rajta. Az Ő szolgája, az Ő tulajdona. Akié vagyok, akinek szolgálok. Ő használja minden nyomorúsága ellenére.

Az jutott eszembe, ahogy ezen gondolkoztam és néztem ki az ablakon, hogy ezek a valóban hívő emberek olyanok, mint a fák. Így ősz elején, közepén különösen is látszik, hogy elkezdik ontani a kémények a mocskos füstöt. Kevesen tudják, hogy annak a széndioxidnak nagy részét, ami kijön a kéményekből, elnyelik a fák, amíg van rajtuk levél, és ajándékoznak helyette nekünk éltető oxigént. Ha nem tennék, megfulladnánk. Életmentés történik. Azt látjuk, hogy a kéményeken mi és hogyan jön ki, de azt nem látjuk, hogy a fák mit végeznek. Mindezt csendben, észrevétlenül, kitartóan, mit sem várva érte. Miért? Mert ez a természetük. Ilyen természetet adott nekik Isten.

Az újjászületett ember is azért tudja mindezt végezni, mert ez a természete. Új természetet kapott Krisztustól. Krisztusi természettel élhet. Ami rajta keresztül megy, az elsősorban az ige. Itt hadd említsem újra ezt a kérdést: van-e haszna a társadalomnak abból, hogy vannak hívő emberek? Döntsük el. Csak néhány igaz történetet mondok.

Egy hívő ember találkozik egy teljesen kétségbeesett, maga alatt lévő fiatal fiúval. A beszélgetés során elmondja, hogy otthon ki van készítve a gyógyszer, ha hazamegy, beveszi, mert nincs értelme az életnek. Most még eljött egyet kerülni, hogy utoljára lássa azt, ahol felnőtt. A beszélgetés során egy-két helyén mondott ige is elhangzik, és a gyógyszereket nem veszi be a fiú, mikor hazamegy, és a mai napig ma már ő is áldja az Istent azért, hogy akkor nem lett öngyilkos. — Volt-e annak társadalmi haszna, hogy valaki helyén mondott ígét mondott egy kétségbeesett embernek?

Egy házaspár odáig jut, hogy nem boldogulunk egymással. Kultúráltabb, ha befejezzük. De még beszélgetnek egy ismerős hívő házaspárral. A meghitt baráti beszélgetésben szintén elhangzik egy-két ige, és mégsem válnak el. Már beadták a válókezeset, visszavonják. Így nem teszik tönkre a gyermekeiket. — Van-e annak társa-

dalmi haszna, hogy nem az időjárásról, nem a legfrissebb politikai kérdésekről beszélgetett ez a két pár, hanem az egyiküknek volt bátorsága ígét mondani.

Érti, nem érti, elfogadja, nem fogadja, hülyének tart engem vagy nem, ez az ő dolga. De az ige által végzi az életmentést ma is az a Jézus Krisztus, aki ott a hajón beszélt Pál apostollal.

Évek óta imádkozik valaki az egyik közeli rokonáért, hogy Isten szabadítsa meg az alkoholizmusból. Semmi eredmény. Aztán egyszer elmennek együtt egy csendeshétre, az illető öt napon át hallgatja az igehirdetést, ígéről való beszélgetést, és az utolsó előtti napon ő is leborul az Úr Jézus előtt úgy, mint Pál a damaszkuszi úton: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? — és azóta nemcsak hogy nem ivott, nem is kívánja. Ez a szabadítás. Szabadítást csak a Szabadító, Jézus tud adni. Megint csak az ige által.

Nem sorolom a mai idők történeteit. E tekintetben semmi nem változott. Ugyanúgy rászorulunk a mi Megváltónkra, mint az akkoriak, nélküle ugyanúgy elpusztulnánk, mint ahogy Ő nélküle az a hajórakomány is elpusztult volna. De Őneki ma is van hatalma a legreménytelenebb helyzetből is kiszabadítani.

Még egyet hadd említsek meg. 276-an utaztak a hajón, ebből három volt keresztyén. Az azt jelenti: 1 a 91-hez volt az arány Jézusban hívők és a Jézusban nem hívők között. Ez talán olyan, mint egy kávéskanálnyi só meg egy nagy fazék levesnek való víz. Ha belekerül, lesz belőle ízes leves. Ezért mondta Jézus: „ti vagytok a föld sója”. Nem kell belőle sok. Itt nem a mennyiség, hanem a minőség igazán döntő. De az legyen minőség, legyen krisztusi minőség. Azt adjam tovább, amit én is úgy kapok tőle. Azzal igyekezzem segíteni másokon, amivel Ő segített rajtam, és bízom abban, amiben Pál, hogy „hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogy nekem megmondta.”

Jézus Krisztus ma is hívogat minket, vagy bátorít, hogy menjük bátrabban tovább ezen az úton. *Először megvallja az ember a bűneit*, mikor a pikkelyek leesnek a szeméről, aztán *megvallja a hitét*, mint Pál; aztán *megvallja azt, hogy én az Övé vagyok, az Ő szolgája, és nem is akarok senki mást szolgálni*.

Imádkozzunk!

Istenünk, szeretnénk most a saját szívünk kéréseként elmondani ezt az éneket:

Tégy, Uram engem áldássá!
Lelkedet úgy várom.
Tedd te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon!
Bárhová küldesz, ajkamról zengjen az új ének!
Tégy, Uram, engem áldássá!
Oly sok a bús élet.

Segíts most minket ugyanezt, a magunk szavaival, csendben elmondani.

Ámen.